

Børne- og Kulturchefforeningen

Mundtlig beretning
ordinær generalforsamling

v/ Per B. Christensen

Torsdag den 15. november 2007 Munkebjerg Hotel, Vejle

Mundtlig beretning ved BKF's generalforsamling 15. november 2007 på Munkebjerg Hotel

Ved formand Per B. Christensen

En børnepolitik for alle børn	1
Familiepolitikken skal handle om børnenes behov - ikke de voksnes	2
Sygefravær og ulovligt pjækkeri.....	3
Kære skoleråd, det er en om'er!.....	4
Uddannelse til alle – også de skoletrætte drenge.....	5
De unge takker nej til højpendet og langhåret kultur	7
Vi må have støvet det offentliges image af	8
Kommunerne vil have mere råderum og mindre bureaukrati	9
Vi arbejdede hårdt, tak for indsatsen	11

En børnepolitik for alle børn

Ved socialministerens årsmøde i september hørte jeg et oplæg af forfatteren Erling Jepsen, der tog afsæt i sin bog "Kunsten at græde i kor". Jeg blev meget optaget af fortællingen om hans barndom i slutningen af tresserne i det sønderjyske. I bogen forsøger den 11-årige dreng at holde sammen på en familie, præget af farens "psykiske nerver" og incestforhold til drengens storesøster. Drengen tager ansvar og kæmper for at holde historien inden for familiens fire vægge. En familie, som vi med nutidens sprogbrug ville kalde sårbar. Den bog burde være standardpensum for alle, der arbejder med børn og unge.

Jeg håber, at der ikke er nogen børn, der i dag vokser op under lignende vilkår. Alligevel ved vi godt, at mange børn vokser op i sårbare familier og med skrøbelige forældre. Og vi ved, at det gode børneliv har mange udtryksformer, og at vi skal passe på med at dømme de sårbare familier ud fra vores egne middelklassenormer.

Det er ikke blevet lettere at være et sårbart barn i dag. Ikke fordi vi ikke hjælper disse børn. For det gør vi – og som regel også kvalificeret. Men afstanden mellem de børn, som har det vanskeligt, og resten af børnegruppen er blevet større.

Lad mig give et eksempel. Ifølge Danmarks Statistik er godt 80 procent af alle børn på besøg i en forlystelsespark i løbet af et år, og rejsebranchen melder om fly fyldt med børnefamilier. Men det gør ondt for dem, der ikke kommer i vandland eller tivoli. 3000 familier bad i år Frelsens Hær om feriehjælp, men kun 400 kom på en af organisationens ferielejre. Resten har alle fået tilbudt en tur til en forlystelsespark, og næsten alle takkede ja.

Ifølge en undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet lever mellem fem og seks procent af de danske børn i fattigdom. Det svarer til 75.000 børn og unge under 18 år. Samtidig ved vi fra andre undersøgelser, at ti procent af danske børn i løbet af deres liv trækker på sociale tilbud fra kommunen. Af de ti procent er det kun en ud af fire, der har fået en kompetencegivende uddannelse, inden de er fyldt 23 år. For de resterende 90 procent er det tre ud af fire, der har fået en ungdomsuddannelse, inden de er fyldt 23.

En DR - dokumentar for en uge siden åbenbarede, at kommunerne skal være bedre til at hjælpe de unge på sikrede institutioner på vej.

Jo, der er nok at tage fat på, når vi i kommunerne skal formulere en sammenhængende børne- og ungepolitik. Og ikke mindst, når vi skal føre den ud i livet. Den skal have fokus på barnets behov, uanset om barnet kommer fra et stærkt eller sårbart miljø. De frivillige organisationer har gode erfaringer i at sætte ind over for de sårbare børn og deres familier. Skal vi ikke trække noget mere på de erfaringer?

Familiepolitikken skal handle om børnenes behov - ikke de voksnes

Jeg synes, at alt for mange såkaldt familiepolitiske tiltag primært er rettet mod de voksne og mod arbejdsmarkedet. Det er de voksnes behov, der tages afsæt i – ikke barnets. Det gjaldt også Familie- og arbejdslivskommissionens rapport og regeringens opfølgning på den. Man er mere optaget af lukkedage og arbejdsmarkedets behov end af, hvad der skaber helhed i barnets liv – mellem skole, institution og hjem.

Der er nærmest dannet en hellig alliance mellem småbørnsforældrene og politikerne. Den går på, at det offentlige skal kompensere for de gener eller afsavn, det giver at være småbørnsforældre. Hvor er vi henne? Familiepolitikken bør koncentrere sig om børnene og børnenes samspil med forældrene. Og ikke om hvorvidt forældrene kan passe og udvikle deres karriere og forsætte med at leve en tillempet udgave af singlelivet.

Lige nu har vi en unik chance. Efterspørgslen på arbejdskraft er massiv, og mange virksomheder ønsker at fremstå som et socialt ansvarligt sted, der vægter "det hele menneske" og medarbejderens familieliv. Det er nu, der skal stilles krav til arbejdsgiverne om arbejdstider og organisationsformer, så der er tid og overskud til børnene og familielivet. Det kan ikke kun være det offentlige, der skal stå på hovedet med institutionstilbud og alt muligt for at tilgodese arbejdsmarkedets behov. BKF efterlyser sådanne tiltag, og vi medvirker gerne til at formulere dem.

Som chefer skal vi blive bedre til at formidle de gode eksempler fra kommunernes børne- og ungeindsats. Vi skal fortælle "den gode historie", og vi skal generelt være stolte af de opgaver og ydelser, vi leverer på børne- og kulturområdet. Vi kan godt ranke ryggen - det er der faktisk god grund til:

- Vi har aldrig været rigere i Danmark - og det påvirker de fleste familiers økonomi.
- Børnene trives med vores tilbud.
- Forældrene er glade for deres børns skole og dagtilbud.
- Borgerne er generelt meget tilfredse med vores kultur- og fritidstilbud i forhold til børn og unge.
- Vi er blevet langt bedre til at samarbejde på tværs af sektorer og faglighed, og det styrker den professionelle indsats overfor børn og unge.

Men vi kan stadig blive bedre til at dokumentere vores indsats. Vi kan også blive bedre til at samarbejde på tværs af skoler, dagtilbud og børne- og ungeafdelinger. Og vi kan blive bedre til at sætte ind over for sårbare børn og unge i tide.

Sygefravær og ulovligt pjækkeri

I kommunerne har vi meget fokus på sygefravær. Blandt alle faggrupper er sygefraværet stigende med stor variation fra kommune til kommune. Nogle mener, det skyldes, at der ikke er sammenhæng mellem mål og ressourcer. Andre, at der ikke er den store solidaritet mellem medarbejderne på store arbejdspladser. Andre igen siger, der hersker en skidt kultur med at blive mandagssyg eller fredagssløj, og at det er en adfærd, man føler sig berettiget til. Nogle peger på kommunesammenlægningerne som en særlig udløsende faktor. Og andre igen peger på ledelsen som hovedårsagen, og at fraværet er udtryk for manglende motivation og trivsel. Jeg tror, der er noget om alle forklaringerne.

Vi har som ledelse et medansvar for sygefraværet og det psykiske arbejdsmiljø. Vi må ikke underkende, at mange medarbejdere føler sig under et øget pres. Ofte betyder det, at selv mindre hændelser kan udløse en sygemelding i kortere eller længere perioder. Her spiller lederne evne til nærværende og tydelig ledelse en afgørende rolle. Lederne skal vise, at de kerer sig om medarbejdernes problemer. Måske er det også på tide, at vi som samfund stiller os spørgsmålet: har effektiviteten og perfektionismen nået sin grænse?

De nye kvalitetsrapporter i folkeskolen viser, at skoleelever har et stigende ulovligt fravær – også kaldet pjækkeri. Børn har altid pjækket, men der er grund til at være opmærksom på denne stigning. Er det udtryk for en forkert kultur og for manglende forældreopbakning til skolen? Eller er det udtryk for, at eleverne ikke føler sig tilstrækkeligt motiverede, og at skoletilbuddet ikke passer til den dreng eller pige, der stemmer "nej" til skolen med pjæk. Jeg er bange for, at forklaringerne, skal findes begge steder.

Vi er nødt til at sætte ind her. Vi skal tage hånd om fraværet både på arbejdspladsen og i skolerne. Pjækkeri er første skridt mod en marginalisering fra arbejdsmarked og uddannelsessystem. Her er omsorg, rettidig omhu og ledelse en afgørende faktor.

Kære skoleråd, det er en om'er!

De nye kvalitetsrapporter er en god fornyelse af dialogen mellem skole og kommunalbestyrelse. Et godt dialogredskab, som ikke må blive et tungt bureaukratisk instrument. Jeg synes, at rapporten giver et godt overblik - og er en god øjenåbner.

Rapporterne er et godt udgangspunkt, når man skal drøfte emner som elevernes faglige niveau, personalets sygefravær, skolens arbejdsmiljø, og om lærerne underviser i fag, de har faglige forudsætninger for at undervise i.

Hvis kvalitetsrapporten bliver brugt rigtigt, kan den gøre os klogere på egen praksis i skolerne og kommunerne. Evalueringen skal både gå på resultater og på den pædagogiske praksis. At inddrage ny viden er ikke kun en opgave for den enkelte skole eller institution. Det er et fælles ansvar. Vi skal forstå at udnytte de nye nationale videnscentre og sørge for en forbindelse mellem dem, og det vi bygger op i de enkelte kommuner. Arbejdet må ikke blive til en jagt på data og dokumentation, men derimod en jagt på den indsigt, som data, dokumentation, evaluering giver os.

Der er ingen tvivl om, at det har været hårdt arbejde for skoler og forvaltning at udarbejde årets kvalitetsrapporter. Derfor er det også meningsløst, hvis det nye statslige skoleråd allerede nu vil evaluere kommunernes indsats på dette område.

Evalueringer på folkeskoleområdet gennemføres fremover efter beslutning fra formandskabet for skolerådet. Men formandskabet bør overveje, hvilke udrednings- og forskningsopgaver man sætter i gang om folkeskolen. Det skal være udredninger, der giver mening. Ellers er der fare for, at skolerådets formandskab kommer til at vende ryggen til folkeskolens parter. Så kære formandskab, med et udtryk fra en kendt reklame så er dette vist en OM'er.

I godt et år har vi nu haft en skolestyrelse. En af den nye styrelses vigtigste opgaver er arbejdet med de syv nationale tests. For os, der har bakket op om ideen med nationale tests, har det været en stor prøvelse at komme igennem det seneste halve år. IT-kiks på IT-kiks har fulgt testene. Det er forståeligt, at der vil være indkøringsproblemer med et nyt IT-baseret testsystem. Men det er ikke acceptabelt, at styrelsen ikke havde en plan B, da prøverne skulle afvikles. På den baggrund er det sundt fornuft, at ministeriet har udsat de næste nationale tests.

Om godt 14 dage kommer der endnu en PISA-rapport. Denne gang er det de naturvidenskabelige kompetencer, der er i fokus. Jeg tror, at vi alle afventer det danske resultat med nervøs spænding. Der er behov for at styrke de naturfaglige kompetencer overalt i uddannelsessystemet. Og der er behov for, at langt flere gymnasieelever og lærerstuderende vælger naturfag.

Men også her er der noget at glæde sig over. Flere vælger naturfag på universiteterne. Og vi ved, at mindre børn interesserer sig meget for naturfænomener, og at nutidens unge er optaget af de 3 M'er : miljø, mad og muskler. Emner, der kalder på en naturfaglig fordybelse. Jeg vil derfor foreslå den kommende regering, at vi sætter naturfag i fokus overalt i uddannelsessystemet og erhvervslivet. Og det gør vi med en konkret handlingsplan frem mod klima topmødet i Danmark i 2009. Det er en oplagt anledning.

Uddannelse til alle – også de skoletrætte drenge

For få unge tager en ungdomsuddannelse. Og det går ikke markant den rigtige vej. Men der er dog noget at glæde sig over. Der er igen blevet prestige i at tage en håndværksuddannelse.

Og flere unge vælger en erhvervsuddannelse. Det er i høj grad en af vejene til at nå det ambitiøse mål om, at 95 procent skal tage en uddannelse.

Nu må vi håbe, at den nye erhvervsuddannelsesreform med 12 indgange slår an. Her har vi et uddannelsessystem, som særligt retter sig mod de unge, der ofte har brug for en hjælpende hånd. Så er det da paradoksalt, at det også er det mest komplicerede system af alle - og det, der ændres oftest.

Der skal mere til end en ny reform. Vi må også gøre noget i kommunerne for erhvervsgrunduddannelsen. Der skal oprettes flere kommunale praktikpladser, og vi skal arbejde med uddannelsernes praksiselement, så flere får del i uddannelseskagen. Vi ved, det flytter noget i praksis. Vi skal formulere en samlet strategi for ungdomsuddannelserne og tage ansvaret for den.

Og så skal der gøres noget specifikt for de drenge, der i de senere år har valgt uddannelse fra. For nylig hørte jeg en sociolog forklare, hvorfor færre og færre drenge går i gang med en videregående teoretisk uddannelse. De har også hørt historierne om de virkelig ekstraordinære talenter, der på trods af, at de gik ud af 1.g, har skabt sig store formuer. Og mange af drengene er sikre på, at det kan de da også, og derfor dropper de ud af uddannelsen. Ofte med en nedtur til følge. Pigerne derimod vælger det mere sikre og satser på en uddannelse.

Derfor skal den vigtigste satsning ske i forhold til drengene og de socialt svage unge. Der er behov for at tænke uddannelse på en ny måde og for at støtte de unge fx med mentorordninger, mens de uddanner sig. Måske det så går som med pigerne, der i de senere år har markeret sig på de ellers drenge-dominerede uddannelser som jura og medicin.

Men der er også behov for en særlig indsats for de tosprogede børn og unge. Den just overståede valgkamp har vist, at integration fortsat er et "hot issue" i dansk politik. Midt på året valgte Integrationsministeren at nedlægge den "tænketaank for integration", der siden Karen Jespersens tid som Indenrigsminister har rådgivet regeringen. Jeg vil gerne understrege, at der fortsat er behov for et uvildigt organ, der kan rådgive regeringen i spørgsmål om integration. Det er et område med stærkt politisk fokus, og med mange myter og udokumenterede påstande i stortrivsel. En kommende minister med ansvar for integration må lægge sig i selen for at oprette et nyt uvildigt rådgivende organ på området. Man fristes til at sige: Viljen ser Vorherre på, vi andre ser lidt på handlingerne.

De unge takker nej til højpanedet og langhåret kultur

Uddannelse er ikke blot vejen til job, men også til et sundere liv, viser flere undersøgelser. Et liv med foreningsaktivitet og kulturelle tilbud. 80 procent vælger jævnligt kulturelle tilbud – men 20 procent vælger kulturen fra. Men i stedet for hele tiden at tale **om** de 20 procent skulle vi måske tale **med** dem. Gå ind på deres præmisser, søge dialogen og lytte til deres forslag.

Vi skulle blandt andet tale med de store børn og de unge, der falder fra i foreningslivet. Vi skulle tale med de unge, der ikke finder ungdomsskolens tilbud relevant. Eller med alle dem, der for længst har forladt biblioteket. Det kulturpolitiske oplæg, vi præsenterer senere på generalforsamlingen, er også spækket med forslag til:

- hvordan kommunerne kommer de unge i møde på det kulturelle område.
- hvordan vi stiller idrætsfaciliteter til rådighed til de ikke-organiserede i alle aldre - og hvordan vi går i dialog med dem.
- hvordan kultur, idræt og sundhed kan og skal spille sammen.
- hvordan vi udvikler nye kultur- og fritidstilbud.
- hvordan kultur og idræt skal spille en større rolle i den kommunale planlægning.
- hvordan familien igen kan samles om kultur- og idrætstilbud.
- hvordan vi erstatter folkeoplysningsudvalget med andre organer, som måske bedre kan matche de ikke-organiserede brugere.

Jeg synes, at vi i kommunerne lytter rigtig meget til de organiserede brugere. Nu er tiden kommet til de ikke-organiserede. Ellers vil de organiserede fortsat sætte dagsordenen. Og vi risikerer at miste en stor del af de unge, som søger kultur- og fritidsaktiviteter på andre måder og tidspunkter.

Ifølge Danmarks Biblioteksforening er der lukket 105 biblioteker i forbindelse med kommunalreformen. Det er for mig helt afgørende, at nogle af de midler, der spares ved strukturændringer, anvendes til kvalitetsforbedringer og til at komme de unge i møde. Spørge til deres forventninger til et bibliotek anno 2007. Introducere nye kulturtilbud og formidlingsformer, som taler til dem.

På den ene side må vi få fat i de unge, hvor de er, og ikke skræmme dem væk med et eller andet kultur, som måske både er højpanedet og langhåret. På den anden side må vi sørge for,

at både børnene og de unge møder den klassiske kulturarv og lærer, at der er kvalitetsforskel. Alt er ikke lige godt. Én måde er at servere klassikerne i en moderne form, fx som når Betty Nansen Teatret viser Shakespeares "Købmanden i Venedig" med rap og stand - up komikere. Det unge publikum strømmede til, og responsen fra de unge var overvældende.

Det ville klæde en kommende regering, hvis den med afsæt i det nye breddeidrætsudvalg øremærkede nogle ressourcer til at komme de ikke-organiserede brugere - og ikke mindst de unge - i møde.

Vi må have støvet det offentlige image af

Sommerens optag til uddannelser som lærer, socialrådgiver og pædagog var - katastrofal. Ansøgertallet til disse uddannelser har været faldende i flere år.

Her har vi et problem. Flere kommuner har i dag vanskeligt ved at rekruttere personale til børnehaver, skoler osv. Og vi ved, hvad der venter os i de kommende år. Det giver os en enorm ledelsesudfordring inden for rekruttering og kompetenceudvikling. Og en lønudfordring, som vi ikke helt kender omfanget af.

Vi er nødt til at styrke den offentlige sektors image. Det er blevet lidt støvet, og kun få unge ønsker en karriere her. Men sandheden er, at den offentlige sektor også er en spændende og meningsfuld arbejdsplads. Vi skal sammen formidle de positive budskaber og genskabe respekten for dette arbejde. Det fortjener medarbejderne, dagplejerne, bibliotekarerne, pædagogerne, lærerne og socialrådgiverne. Og det fortjener børnene!

I BKF har vi store forventninger til de nye professionshøjskoler og til reformerne af lærer- og pædagoguddannelserne. Professionsskolerne må sikre en styrket kvalitet af uddannelserne og et større fokus på, hvem der bliver optaget. For det er afgørende, at de færdiguddannede kommer ud med kompetencer, der matcher de forventninger, vi har til fremtidens medarbejdere. Det bliver professionshøjskolernes manddomsprøve.

Det er også tvingende nødvendigt, at der ses på tildelingen af ressourcer til uddannelserne. Det er en næsten umulig opgave at sikre det faglige løft, når institutionerne samtidig er nødt til at skære i undervisningstimetallet. Og når "lærerløs undervisning" er et fremherskende begreb.

Professionshøjskolerne får også en betydelig rolle i forhold til efteruddannelse. Når der udvikles diplomuddannelser med forankring i praksis, og når der dannes netværk, vil det give et løft til hverdagen ude i skolerne og institutionerne. Det kan være med til at rykke på kultur og forståelse. Men uddannelserne skal være så fleksible, at en pædagogisk assistent, en socialrådgiver eller pædagog, der senere i livet vil have en overbygning, kan få det uden at skulle igennem en sand jungle af meritregler.

Vi har behov for mere viden om, hvilke former for efteruddannelse, der har størst effekt i praksis. Vi skal have mål for efteruddannelsen, og vi skal sætte fokus på omsætningen af efteruddannelsen. Det kommer ikke af sig selv, og det er ikke nok at sende folk på kursus.

Kommunerne vil have mere råderum og mindre bureaukrati

Den hidtidige regering har fremlagt et udspil til Kvalitetsreform. Reformens videre skæbne er af gode grunde lidt uklar lige nu. Men temaerne kender vi: Mindre sygefravær, større arbejdsglæde, afbureaukratisering, øget kompetenceudvikling, fokus på rekruttering, mere plads til ledelse på institutionsniveau og større anerkendelse af det fagprofessionelle rum. I valgkampen har disse temaer i høj grad været i spil. Vi venter nu på, hvordan løfterne om mere råderum til kommunerne på børneområdet og større afbureaukratisering bliver udmøntet af det nyvalgte folketing.

Vi har fra BKF's side peget på, at dagtilbudsområdet er det gode eksempel på styring og ledelse af den offentlige sektor. Arbejdsdelingen mellem stat, kommune og institution er tydelig, og der er plads til ledelse både på kommune- og institutionsniveau. Det er et mønstereksempel for alle i den offentlige sektor.

Denne arbejdsdeling kunne tjene til inspiration på socialministerens og undervisningsministerens område. Og der er bestemt ikke behov for flere regler på dagtilbudsområdet. Derfor vil vi bede familieministeren om at pakke forslaget om "akkreditering light" ned i tasken igen. Vi har hverken brug for blå flag eller smileys.

Men hvad vi til gengæld har behov for, er løbende kvalitetsudvikling af dagtilbudsområdet. Kvalitet der giver mening. Og her deltager vi gerne. Vi har over for familieministeren foreslået en model til at udvikle fælles sprog, evidens- eller videnbaserede forløb, evalueringsværktøjer osv.

Den hidtidige regering har lanceret en ledelsesreform. Alle ledere skal have en uddannelse på diplomniveau. Der skal være mere rum til ledelse ikke mindst på institutionsniveau. Og der skal være incitament - også lønmæssige - til at fremme god ledelse. Alt det er vi enige i. Men vi vil understrege, at ledelse først og fremmest handler om mennesker. En ledelsesreform må have mere fokus på indhold end incitament.

Vi håber, at denne form for ledelsesmæssig tænkning vil smitte af på de kommende arbejdstidsregler på børneområdet. På lærerområdet er KL og DLF enige om, at reformen skal give rum til ledelse, til den enkelte fagprofessionelle medarbejder og have fleksibilitet og tillid med i bagagen.

Vi kan simpelthen ikke leve med, at den nuværende aftales logik med timetælleri, mangel på fleksibilitet og ledelsesmæssigt rum føres videre. Men fristes til at sige: Så slip da kræfterne fri og omsæt ordene til en aftale, der hører hjemme i det 21. århundrede.

Af samme grund har vi heller ikke brug for, at en kommende aftale for pædagoger opdeles i en børnetid og en forberedelsestid.

På alle områder skal vi have rum til ledelse og til selvstændig, kreativ og fagprofessionel handling fra den enkelte medarbejder. Vi skal give plads til, at man kan afprøve nye ideer uden at blive pustet i nakken. Og vi skal give kontant rådgivning af vores politiske ledelse.

Vi skal have en mere formaliseret udveksling af erfaringer gennem netværk, på internettet eller gennem konferencer, fx den store konference om dagtilbud, som BKF var medarrangør af. Her kunne omkring 900 deltagere besøge 12 forskellige workshops og lade sig inspirere af, hvordan man konkret griber tingene an i forskellige dagtilbud.

Som forvaltningsledelser har vi et særligt ansvar for at iværksætte forsøg med nye strukturer, ledelsesformer og styringskoncepter. Vi skal være bedre til at lægge op til en politisk øvelse i at prioritere to-do-listen på hele det kommunale børneområde. Og vi skal sikre, at det ikke kun er opgaverne med den store mediebevågenhed, der står øverst på listen.

Jeg ved godt, at vi som embedsmænd ikke kan blande os i politiske prioriteringer. Men som topchefer har vi et stort ansvar for at melde både op og ned i systemet for at sikre, at der er nok ressourcer på fx børne- og familieområdet. Vi skal ikke bedømme de sager, der har været

fremme. Men manglende lydhørhed hos ledelsen i forhold til ressourceproblematikker **kunne** være medvirkende årsag til, at den kommunale indsats går skævt i konkrete sager.

Vi skal kunne se os selv, og de børn, det handler om, i øjnene. Vi skal kunne være vores indsats bekendt. Det er ikke et område, politikerne kæmper specielt for, forældrene kæmper ofte heller ikke - de har ikke ressourcerne. Derfor har vi et særligt ansvar her.

Vi arbejdede hårdt, tak for indsatsen

Jeg synes, det er fantastisk, hvad vi har bedrevet i 2007. At sammenlægge de nye kommuner har været forbundet med endnu større udfordringer, end vi selv i vores mest pessimistiske stunder havde forventet.

Somme tider føler I det måske, som en romersk embedsmand skrev under Kejser Nero i år 60. Jeg citerer: "Vi arbejdede hårdt, men hver gang det begyndte at fungere, blev nye planer om organisering iværksat. Jeg lærte mig i livet, at vi er tilbøjelige til at møde hver ny situation gennem omorganisering, og hvilken vidunderlig metode det er at skabe illusion om fremgang..." Klog mand, ham Cajus Petronius!

Skulle en enkelt borgmester, kommunaldirektør eller fagdirektør derfor have overset jeres indsats, vil jeg især i år bringe en tak på deres vegne, fordi I under omskiftelige vilkår holder så godt sammen på det kommunale børne- og kulturområde. Tak.

Tak også for samarbejdet i foreningen. Jeg er glad for det arbejde, der foldes ud i de nye regioner. Også her skal vi finde sammen i nye netværk om nye opgaver og med nye kolleger.

Affødt af bemærkninger fra nogle medlemmer om vedtægterne for landsforeningen vil bestyrelsen nedsætte et vedtægtsudvalg med repræsentanter fra alle typer af netværk og regioner. Under Jette Runchels kyndige ledelse kan udvalget komme med forslag til ændringer af vedtægterne på en kommende generalforsamling.

Tak for samarbejdet til de mange ministerier, KL og de mange foreninger, vi efterhånden er i kontakt med.

Sidst men ikke mindst: Tak til bestyrelsen for et forbilledligt samarbejde.